دریچه

خودسوزی ساختگی در تیان آن‌من

■ ادعای دروغین «خودسوزی میدان تیان‌آن‌من» که در ژانویه سال ۲۰۰۱ توسط حزب کمونیست چین مطرح شد، می‌تواند به عنوان دروغ قرن ثبت شود. حزب کمونیست جهت بدنام کردن فالون‌گونگ پنج نفر را اجیر کرد تا به میدان تیان‌آن‌من رفته و خودسوزی دروغین خود را در آنجا به نمایش بگذارند، طوری که وانمود کنند تمرین‌کننده فالون‌گونگ هستند. قربانیان با تبانی برای دریافت پول در حقیقت سند مرگ خود را امضا کردند چراکه یا در صحنه به ضرب کتک کشته شدند یا آنکه بعدا به قتل رسیدند.

با تحلیل و بررسی دقیق فیلمی که از آنان پخش شد به شواهد بسیاری دست پیدا می‌کنیم که نشان می‌دهد که ماجرا تماما دروغ و صحنه‌سازی است. شواهدی که در ادامه به آنها خواهیم پرداخت.

تصاویر خودسوزی توسط تلویزیون دولتی چین (CCTV) تهیه و به سرعت پخش و توزیع شد. بر طبق اظهار خبرگزاری دولتی چین (شینهوا) در شمالی‌ترین قسمت بنای سنبل قهرمانی مردم، یک مرد به نام «وان‌جینگ‌دانگ» خودش را آتش زد. چهار پلیس فورا آن مرد را احاطه کردند و به همراه چند نفر مامور آتش‌نشانی در کمتر از یک‌دقیقه آتش را خاموش کردند همچنین چنددقیقه بعد در بخش شمالی بنای تاریخی سنبل قهرمانی مردم، چهار زن خودشان را آتش زدند یک‌دقیقه‌ونیم بعد پلیس آتش را خاموش کرد. همه این صحنه‌ها در کمتر از هفت دقیقه انجام شد.

رسانه‌های دولتی چین ادعا کردند که گزارشگران CNN تصاویر را از نزدیک ضبط کرده‌اند. اما رییس بخش بین‌الملل CNN بیان کرد که CNN هیچ فیلمی از آن واقعه ضبط نکرده است. چراکه در زمان شروع حادثه گزارشگران CNN توقیف شده بودند و لوازم‌شان مصادره شده بود.

کمی بعد، تلویزیون غیردولتی ان‌تی‌دی[1]، فیلم مستندی به نام «آتش دروغین» را تهیه و پخش کرد که این فیلم دروغ بودن این ماجرا را اثبات کرد.

وال‌استریت ژورنال نیز این واقعه را «جنگ تبلیغاتی به سبک کمونیستی» نام برد. حرکت آهسته فیلم ویدیویی که توسط CCTV ضبط شده نشان می‌دهد که پلیس‌هایی که میدان را نگهبانی می‌کردند به طور غیرعادی حدود ۲۵ مورد لوازم آتش‌نشانی را حمل می‌کردند. گویی از قبل برای این موضوع آماده بودند. نزدیک‌ترین ساختمان به آن محل حداقل ۱۰دقیقه فاصله دارد. پلیس چگونه بلافاصله آن لوازم را تهیه کرده است.

تصاویر همچنین یک پلیس را نشان می‌دهد که پشت سر وان‌جینگ‌دانگ پتوی خاموش‌کننده را نگه می‌دارد. (تصویر*) آن طور که انتظار می‌رفت او فورا از پتو استفاده نمی‌کند. او فقط آن را نگه می‌دارد و تماشا می‌کند چنانکه گویی منتظر علامتی از سوی مرد در حال سوختن است یا منتظر عکاس است که عکس بگیرد.

این افراد ظاهرا هنگام خودسوزی می‌خواستند در حالتی بنشینند که هنگام تمرین فالون‌گونگ، تمرین‌کنندگان این روش می‌نشینند. به طوری که پاها به صورت ضربدری یا به اصطلاح لوتوس قرار می‌گیرد. اما همان‌طور که در تصاویر ویدیویی می‌بینیم طرز نشستن مردی که رسانه‌های دولتی چین ادعا می‌کردند یک تمرین‌کننده فالون‌گونگ است به صورتی کاملا اشتباه است. پس چگونه او یک تمرین‌کننده فالون‌گونگ می‌تواند باشد.

ضمنا در تمرین حالت نشسته فالون‌گونگ دست‌ها را به صورتی روی هم قرار می‌دهند که متفاوت است با آنچه که این مرد انجام داده است.

آژانس خبری شینهوا ادعا کرد که خانم «لیو چانگ لینگ» بر اثر خودسوزی مرده است، اما تماشای دقیق فیلم نشان می‌دهد که جسمی سخت به سمت سر او پرتاب می‌شود. اگر فیلم را آرام کنیم می‌توانیم ببینیم که در همان حال که خانم لیو در آتش تقلا می‌کند از پشت سرش چیزی به سرش اصابت می‌کند و مردی با اورکت تیره در نزدیکی زن دیده می‌شود که احتمالا جسم سخت توسط او و با هدف قتل آن زن پرتاب شده است. چرا آن مرد سعی نکرد لیو را از سوختن نجات دهد؟ «فیلیپ پن» گزارشگر واشنگتن‌پست برای کشف حقیقت به خانه لیو در شهر کانگ‌فنگ رفت. همسایگان وی به این گزارشگر گفتند که هرگز ندیدند که لیو فالون‌گونگ را تمرین کند.

عجیب‌تر اینکه وقتی یکی از پنج قربانی که کودکی ۱۲ساله بود در حال سوختن در فیلم فردی دیده می‌شود که از نزدیک عکس می‌گیرد. چه چیزی آنجا مقدم‌تر بود؟ نجات جان آن بچه یا جمع‌کردن شواهد و مدارک جهت؟

این مدارک کافی هستند که ثابت کنند که واقعه خودسوزی حقه‌ای شرورانه بود که توسط حزب کمونیست طراحی شده بود. از زمان معرفی فالون‌گونگ به عموم مردم در سال ۱۹۹۲ حتی یک مورد از خودکشی در میان تمرین‌کنندگان فالون‌گونگ دیده نشده است.

زمانی که حزب کمونیست در سال ۱۹۹۹ فالون‌گونگ را ممنوع اعلام کرد و آزار شکنجه را علیه آن شروع کرد، سه سیاست را به طور مشخص در این راستا به کار برد: «اول خدشه‌دارکردن آبرو و اعتبار تمرین‌کننده‌های فالون‌گونگ، دوم سوق‌دادن آنها به سمت ورشکستگی مالی و سوم آسیب‌زدن فیزیکی به آنها» ماجرای خودسوزی دروغین در راستای اولین سیاست، یعنی خدشه‌دارکردن آبرو و اعتبار آنان به انجام رسید.

منبع: 1.www.ntdtv.com

مروری بر رویدادهای چین در دو دهه گذشته

تاوان ثبات

هادی فیروزی

«ما ۲۰۰هزار نفر را در مقابل ۲۰ سال ثبات حکومت قتل‌عام می‌کنیم!» این جمله‌ای است که دِنگ شیائوپینگ، از رهبران وقت حزب کمونیست چین در جریان سرکوب جنبش دانشجویی چهارم ژوئن ۱۹۸۹ بیان کرد. اینچنین شد که چهارم ژوئن ۱۹۸۹، میدان تیان‌آن‌منِ پکن شاهد به خاک و خون کشیده شدن هزاران دانشجوی معترض چینی، توسط تانک‌ها و سربازان ارتش چین شد تا بهای ۲۰ سال ثبات حزب پرداخت شود.

۲۳ سال از آن واقعه می‌گذرد. هرچند در گذر این سال‌ها حزب کمونیست چین همواره در تلاش بوده با ایجاد چهره‌ای مثبت و لیبرال وجهه تخریب‌شده‌اش را نزد جامعه جهانی بهبود بخشد، اما مرور کارنامه این حزب طی سالیان اخیر نشان می‌دهد که خط‌مشی آن مبتنی بر سرکوب و خشونت، کشتار، دروغ و تزویر، دیکتاتوری و اختناق تا به امروز بدون وقفه ادامه داشته است. بیش از یک دهه آزار و شکنجه ظالمانه میلیون‌ها عضو روش معنوی فالون‌گونگ، سرکوب خشن تمام جنبش‌های آزادی‌خواهانه، حبس یا اعدام صدها فعال دموکراسی، همگی پرونده‌هایی سنگین از این حزب روی میز سازمان‌های حامی حقوق‌بشر قرار داده است. از سویی دیگر حزب کمونیست چین که با شعارهای فریبنده رفاه طبقه کارگر بر اریکه قدرت نشست، امروزه آنچه برای قشر کارگر و کشاورز چین به ارمغان آورده چیزی نیست جز بی‌کاری، فقر و دستمزد ناچیز در ازای انجام کار توانفرسا؛ فقری که نقطه مقابل فساد هولناک اقتصادی و ثروت‌اندوزی حاکمان و خانواده آنان در درون حزب است. این گفتار سعی دارد مروری داشته باشد بر اوضاع سیاسی، اقتصادی و اجتماعی چین پس از رویداد چهارم ژوئن ۱۹۸۹ و نیز رویکرد جامعه جهانی با برابر نقض گسترده حقوق‌بشر در این سرزمین.

تطمیع و سازش، نادیده‌گرفتن نقض حقوق‌بشر

پرسش این است: دلیل بی‌تفاوتی کشورهای غربی که خود را پرچم‌دار آزادی و حقوق‌بشر در دنیا می‌دانند در برابر نقض گسترده حقوق‌بشر در چین چیست؟ چگونه است که گاه‌به‌گاه پشت تریبون نقض حقوق‌بشر در چین را گوشزد می‌کنند، اما هنگام امضای قراردادهای میلیاردی چشم خود را روی تمام فجایع روی‌داده در چین می‌بندند. پاسخ را شاید در افول ارزش‌های اخلاقی و انسانی در سراسر دنیا بتوان جست‌وجو کرد.

رژیم چین بعد از رخداد قتل‌عام میدان تیان‌آن‌من حاضر بود هر بهایی را بپردازد تا در مجامع بین‌المللی وجهه‌ای بیابد. اما آن زمان اغلب کشورهای غربی به استفاده از آن فرصت طلایی اشتیاقی نشان ندادند. در آن روزگار ارزش‌های اخلاقی اهمیت و معنای بیشتری داشت. در آن سال‌ها ملاقات مشاور امنیت ملی ایالات‌متحده از چین درست بعد از واقعه میدان تیان‌آن‌من، منجر به برانگیختگی خشم عمومی مردم شد. آیا امروزه چنین اتفاقی می‌افتد؟ اجازه دهید در ادامه برای تشریح بهتر، موضوع فالون‌گونگ (فالون‌دافا) را به عنوان نمونه‌ای مورد بحث قرار دهیم که سکوت و سازش‌کاری دولت‌های قدرتمند در قبال آزار و شکنجه آن به وخیم‌تر شدن این وضعیت کمک کرده است.

از زمانی که شکنجه و کشتار وسیع ده‌هاهزار تمرین‌کننده فالون‌گونگ آغاز شد، تا امروز حدود ۱۳ سال می‌گذرد. در این مدت طولانی هزاران تمرین‌کننده بی‌گناه فالون‌گونگ در سراسر چین در زندان‌ها و اردوگاه‌های کار اجباری به حبس‌های طولانی‌مدت محکوم شده و از تمام حقوق شهروندی خود محروم شده‌اند. به طور رسمی قتل بیش از ۳۵۰۰ نفر از آنان زیر شکنجه‌های هولناک به ثبت رسیده است. حال آنکه منابع غیررسمی این آمار را ده‌هاهزار نفر برآورد می‌کنند. آن عده از تمرین‌کنندگان فالون‌گونگ که پس از تحمل انواع شکنجه‌ها توانسته‌اند از کام مرگ فرار کنند چیزی بیش از یک صد نوع روش شکنجه را نام برده‌اند که ذکر آنها در اینجا می‌تواند موجب جریحه‌دار شدن احساسات خوانندگان عزیز شود و در حوصله این بحث نیز نمی‌گنجد. درخصوص چین امروزی برای بسیاری از مردم خارج از چین همیشه دو سوال وجود داشته است؛ اول اینکه فالون‌گونگ چیست و دوم اینکه چرا اینچنین مورد آزار و شکنجه قرار می‌گیرد؟

برای پاسخ به سوال اول می‌توان از تاریخ تمدن کمک گرفت. در چین روش‌های تزکیه و پرورش قدمتی به درازای تاریخ پنج‌هزارساله این کشور دارد. با مطالعه این تاریخ کهن پی می‌بریم که در هر دوره از تمدن، روش‌های تزکیه و پرورش با نام‌ها و ظاهری متفاوت در میان مردم گسترش می‌یافتند. درحالی‌که سرشت و روح تمام این روش‌ها همگی مبتنی بر تزکیه نفس، تکریم عرش و آسمان و الهیات و در نهایت بازگشت به خویشتن حقیقی بوده است. همانند دیگر روش‌های تزکیه فالون‌گونگ نیز از گذشته‌های دور به ارث رسیده و با مختصات زمانه امروزی سازگار شده است. از ماه می ۱۹۹۲ که این روش توسط آقای لی‌هُنگجی (استاد این روش) به عموم مردم منتقل شد تا امروز افزون بر یک‌صدمیلیون نفر به تمرین آن می‌پردازند. سوای جنبه روحی و ارتقای سطح اخلاقی، از دید ثمربخشی سلامتی تحقیقات علمی و مستندات بسیار زیادی وجود دارد که نشان می‌دهد فالون‌گونگ از طریق انجام مجموعه تمرین‌های پنج‌گانه‌اش توانسته به طور چشمگیری در ارتقای سطح سلامتی و بهبود بیماری‌های تمرین‌کننده‌های آن تاثیرگذار باشد[1] و این‌گونه باعث صرفه‌جویی میلیون‌ها یوآن صرفه‌جویی در مخارج پزشکی چین شود.

پاسخ به سوال دوم را نیز می‌توان در ذات مارکسیسم و کمونیسم جست‌وجو کرد. آموزش‌های فالون‌گونگ بر پایه الهیات و معنویات بوده در تضاد آشکار با تئوری‌های الحادی کمونیسم و مارکسیسم است که ده‌ها سال بر جامعه چین حاکم بوده است. کمونیست‌ها در هرجای دنیا که هستند هر اندیشه‌ای که خارج از تئوری‌های کمونیسم باشد را تاب نمی‌آورند. این در ذات کمونیسم است. فجایعی که در دوران انقلاب فرهنگی در چین روی داد گواه این ادعاست. از سویی تعداد تمرین‌کننده‌های فالون‌گونگ در اندک‌زمانی از هیچ به بیش از صدمیلیون نفر رسید. چنین جمعیتی از مردم چین که ارزش‌های اخلاقی و معنوی خود را خارج از مقوله کمونیسم جست‌وجو می‌کردند باعث هراس سردمداران این حزب و در راس آنان جیانگ زمین رهبر وقت حزب شد. حکومت کمونیستی چین ۱۳ سال است که با تمام توان کوشیده است فالون‌گونگ را محو و نابود کند، اما نه‌تنها موفق نشد بلکه اکنون این روش در میان مردم در بیش از صد کشور دنیا گسترش یافته است. آنچه در روح و جان انسان ریشه کند، توسط هیچ زور و نیروی خارجی زدودنی نیست.

سرکوب اقلیت‌هایی نظیر مسلمان اویغور، مسیحیان و بوداییان تبت شواهد دیگری از ذات خودکامه حزب کمونیست چین است. تا مدت‌ها پس از قتل‌عام تیانان‌من مادامی که کنگره و دولت آمریکا در این‌باره بحث می‌کردند که آیا تجارت با چین را با مساله حقوق‌بشر مرتبط کنند یا خیر، رژیم چین جهت جلب رضایت آنان به اقداماتی نظیر آزادسازی برخی زندانیان می‌پرداخت. حال وضعیت تغییر کرده و امروز چین فرمانده است. او می‌گوید: دهان‌تان را ببندید و ساکت بمانید وگرنه تجارت خود را جای دیگری خواهیم برد!

در موردی تکان‌دهنده‌تر، می‌بینیم که وقتی برای اولین بار چند شاهد عینی درباره خارج‌سازی اعضای حیاتی بدن تمرین‌کنندگان زنده فالون‌گونگ در بیمارستان‌های چین حقایقی را بازگو کردند[2] سایر دولت‌ها با تردید به قضیه نگاه کردند. این در حالی است که تمرین‌کنندگان فالون‌گونگ و فعالان حقوق‌بشر در چین طی ۱۳ سال اخیر با به خطر انداختن جان خود به جمع کردن مدارک و اطلاعات کامل راجع به موارد جدی نقض مکرر حقوق‌بشر و ارسال هرروزه آنها به خارج از چین می‌پردازند.

سیاست منفعت‌طلبانه دولت‌های غربی درها را برای عملکرد غیرمسوولانه، شرکت‌های بزرگ چندملیتی در چین باز کرد.[3] به طوری که برخی از این شرکت‌ها به‌طور مستقیم یا غیرمستقیم در روند نقض حقوق‌بشر حزب کمونیست چین سهیم هستند. مصداق بارز این امر، همکاری برخی شرکت‌های شاخص غربی با رژیم چین در محدودیت استفاده اینترنتی کاربران چینی است؛ شرکت‌هایی نظیر گوگل، مایکروسافت، یاهو، سیسکو و موتورولا. برخی شرکت‌ها مانند فولکس‌واگن و ماری‌کای حتی پا را از این فراتر گذاشته و کارمندان چینی خود را مجبور به امضای تعهدنامه‌ای می‌کردند که براساس آن حق شرکت در تمرینات یا هواداری فعالیت‌های فالون‌گونگ را ندارند. وقتی از هم‌دستی‌شان با ناقضان حقوق‌بشر بیشتر پرسیده می‌شود جواب کلیشه‌ای همه این است که «ما باید با قوانین دولت چین هماهنگ باشیم.» امکان ندارد که آنان از غیراخلاقی و غیرقانونی بودن اعمال‌شان بی‌اطلاع باشند. ولی چه می‌توان کرد که منافع خود را به وجدان ترجیح می‌دهند. پس از شروع آزار و شکنجه فالون‌گونگ، وزیر امور خارجه وقت استرالیا به مدت چهار سال هر ماه حکمی را امضا می‌کرد که براساس آن تمرین‌کنندگان فالون‌گونگ حق برپایی یک اعتراض آرام در مقابل سفارت چین را ندارند. شهردار ونکوور نیز محدودیت‌های مشابهی اعمال می‌کرد. بعضی کشورها نظیر آلمان، فرانسه، سنگاپور، استرالیا، مکزیک و روسیه، طی ملاقات‌های رسمی با مقامات چین، بر آن شدند که دیگر مخالفتی با اعمال فشار رژیم چین جهت مهار اعتراضات تمرین‌کنندگان فالون‌گونگ نداشته باشند. حتی در مواردی تمرین‌کنندگان فالون‌گونگ را به اجبار به دست‌های منتظر رژیم چین بازگرداندند.

در مارس سال ۲۰۰۵، آلمان دو تمرین‌کننده فالون‌گونگ را به نام جیانگ‌رن‌جنگ و همسرش و دو فرزند خردسال‌شان را به چین بازگرداند. این زوج از همان لحظه‌ای که از هواپیما خارج شدند با آزار و خشونت مواجه شدند. جیانگ‌رِن‌جنگ بازداشت و به اردوگاه کار اجباری فرستاده شد.

تاکنون هیچ حکومتی به طور رسمی نقض گسترده حقوق‌بشر توسط دولت چین را محکوم نکرده است. برعکس، کشورهای غربی مشتاق برخورداری از مساعدت‌های اقتصادی چین بوده‌اند و با تعیین چین به عنوان میزبان المپیک ۲۰۰۸ و قبول عضویت آن در سازمان تجارت جهانی، به طور ضمنی اعمال رژیم چین را تایید کرده‌اند. تنها در موارد معدودی رژیم چین فشارهای بین‌المللی را تجربه کرد، مثلا زمانی که اختلافات بر سر مسایل اقتصادی بالا گرفته بود و نیز زمانی که شیوع بیماری سارس در چین، دنیا را تهدید کرد.

برده‌داری مدرن

برخی می‌گویند «اگر تجارت بین غرب و چین نبود، مردم چین دچار فقر شدیدتری می‌شدند و کارگران چین همین حقوق اندک را هم نداشتند.» این نظر از دید منطق اشتباه است. دستمزدها عمدا پایین نگه داشته می‌شوند. دولت چین از نیروهای کار ارزان جهت ترغیب غرب برای سرمایه‌گذاری استفاده می‌کند. اگر دولت اجازه می‌داد اتحادیه‌هایی تشکیل شود آیا باز هم حقوق کارگران این همه ناچیز بود؟ اگر گروه‌های بازبینی اماکن در چین آزادانه اجازه فعالیت داشتند، آیا باز هم محیط کارگاه‌ها تا این حد غیرقابل تحمل می‌بود؟ حکومت چین با برپا کردن برده‌داری مدرن به سرمایه‌داران غربی این فرصت را داده تا «منافع» حاصل از آن را برداشت کنند.

حال که به موضوع کارگران و تولید پرداخته شد، بگذارید به بخشی از محصولات ساخت چین اشاره شود که در اردوگاه‌های کار اجباری توسط زندانیان (عمدتا تمرین‌کنندگان فالون‌گونگ) تولید می‌شود. این افراد به دلیل شرایط اسفبار محیط زندان در رنج هستند. ساعات بیگاری آنها به بیش از ۱۵ ساعت در روز می‌رسد و در صورتی که نتوانند وظایف انجام‌شده را انجام دهند، شدیدا تنبیه شده یا از غذا و خواب محروم می‌شوند. تولیدات آنان شامل انواع لباس و اسباب‌بازی و وسایل منزل و حتی تولید و بسته‌بندی موادغذایی می‌شود. این اجناس در چنین شرایط مشقت‌باری، بدون پرداخت دستمزد به کارگران تولید و به تمام دنیا صادر می‌شوند. این یکی از دلایلی است که کالاهای چینی با قیمتی نازل به دست ما می‌رسند، بی‌آنکه بدانیم عروسک زیبایی که به دستان کودک دلبندمان می‌سپاریم شاید به بهای تحمل رنج ظالمانه بیگاری یک کارگر اجباری است که خون انگشتان و اشک دیدگانش در تار و پود آن تنیده شده است.

سخن آخر

اخیرا روزنامه اپُک‌تایمز در گزارشی تاییدنشده نقل کرده است که برخی سردمداران حزب کمونیست توافق کرده‌اند که طی کنگره آتی حزب که قرار است پاییز امسال برگزار شود، ترتیبی داده شود تا برای قربانیان میدان تیان آن‌من، فالون‌گونگ و تمام گروه‌هایی که در جریان تحقق دموکراسی در چین به طور ناجوانمردانه‌ای مورد آزار و شکنجه قرار گرفته‌اند، جبران شده و به آنها غرامت پرداخت شود. این تصمیم ظاهرا نشات‌گرفته از کشمکش‌های درون‌حزبی، میان دو جناح حاکم است.

روزنامه اپک‌تایمز هشت سال پیش در مجموعه مقالات «۹ شرح و تفسیر درباره حزب کمونیست» چنین نوشت: «شاید روزی برسد که حزب کمونیست چین تصمیم بگیرد که حقوق زیان‌دیدگان کشتار میدان تیان‌آن‌من را نیز جبران کرده و فالون‌گونگ را نیز محترم شمارد. ولی اینها همه حقه‌های رندانه‌ای است که حزب کمونیست برای طولانی‌تر کردن زندگی رو به افولش استفاده می‌کند. حزب کمونیست چین هرگز شجاعت افشای جنایات خود و جبران گناهانش را نخواهد داشت.» از این رو شاید گزاف نباشد اگر بگوییم:

تنها در نبود حزب کمونیست است که می‌توان چین جدیدی داشت. تنها در نبود حزب کمونیست است که چین می‌تواند امیدی داشته باشد.

بدون حزب کمونیست، مردم چین شکوه تاریخی چین را دوباره خواهند ساخت.

پی‌نوشت‌ها:

۱. در این خصوص می‌توان اشاره کرد به چندین سری تحقیق علمی که توسط محققان دانشگاهی و پزشکان در مناطقی نظیر پکن، ووهان، تایوان، روسیه و آمریکای شمالی بر روی تمرین‌کنندگان فالون‌گونگ انجام دادند و نتایج آنها در وب‌سایت‌هایی نظیر www.en.minghui.org و www.fa.minghui. org در دسترس است.

۲. دو وکیل کانادایی در گزارشی به نام «محصول خونین» با ارایه نزدیک به ۲۰۰ صفحه مدرک و سند اثبات کرده‌اند که جداسازی اعضای بدن هزاران تمرین‌کننده فالون‌گونگ که نهایتا منجر به مرگ آنان می‌شود توسط عوامل حزب کمونیست چین در بیمارستان‌های دولتی و نظامی و نیز اردوگاه‌های کار اجباری روی داده است.

۳. اِتان گاتمن (Gutmann) در کتاب خود تحت عنوان «چین جدید ازدست‌رفته» جزییات مفصلی از این روند را به تصویر کشیده است.

روزنه

یک دادخواهی بی‌سابقه در میدان تیان آن‌من

جوئل چیپکار/ترجمه: شهرزاد قانعی

■ در ماه نوامبر ۲۰۰۱ در یک دادخواهی بی‌سابقه در دفاع از حقوق مردم چین، ۳۶ تمرین‌کننده فالون‌گونگ از ۱۲ کشور دنیا پارچه نوشته‌ای را به‌دست گرفتند که روی آن نوشته بود: «حقیقت، نیک‌خواهی، بردباری» و در حالت مراقبه در میدان تیان‌آن‌من تحصن کردند. پلیس چین آنها را فورا دستگیر کرده، مورد ضرب و شتم قرار داده و از کشور بیرون کرد. روزنامه‌نگاری به نام جوئل چیپکار از شاهدان عینی آن رویداد بود که از قبل برای گرفتن فیلم با آن ۳۶ نفر هماهنگ شده بود. در ادامه شرحی از وقایع آن روز را به قلم وی خواهیم خواند:

پس از هشت کیلومتر پیاده‌روی تند و همراه با ترس تا میدان تیان‌آن‌من، مبهوت وسعت آن شدم. غیرقابل تصور است که روزی از تانک و دانشجو پر شده بود. هوا روشن و سرد است. همان‌طور که باد سرد شمال به صورتم می‌خورد، به تیر پرچم اصلی نگاه می‌کنم. به وعده‌گاه رسیده‌ام، تنها ایستادم و منتظر ماندم. در زمانی کوتاه، حدود ۳۶ نفر از ۱۲ کشور دنیا در حالی که پرچم‌های کشورشان را همراه داشتند، برای درخواست پایان آزار و شکنجه فالون‌گونگ کنار هم جمع می‌شوند. در مدیتیشن می‌نشینند و چند نفر هم پارچه‌نوشته‌ای طلایی‌رنگ چهار متری را که سه کلمه درشت چینی به معنای «حقیقت، نیک‌خواهی، بردباری» بر آن درج شده را باز می‌کنند. در کمتر از ۳۰ ثانیه صدای آژیر ماشین‌های پلیس از هر سو به گوش می‌رسد. ده‌ها مامور پلیس و لباس‌شخصی به سمت آنان یورش بردند. قلب‌هایمان خواستار تغییر اوضاع در چین بود. درخواست برای این بود که به مردم چین که در خفقان به سر می‌برند، بگوید که برخیزند و کورکورانه از آزار و شکنجه غیرقانونی پیروی نکنند. طی ۱۰سال گذشته بیشتر درک کردیم که چیزی که برایش درخواست کردیم، چقدر دشوار بود. حزب کمونیست فجایع زیادی را یکی پس از دیگری به وجود آورده است. به مدت ۱۳ سال جامعه چین شاهد دستگیری، شکنجه و کشتار تمرین‌کنندگان فالون‌گونگ بوده است. ده‌هاهزار نفر از تمرین‌کنندگان زندانی در بیمارستان‌های دولتی به قتل رسیدند تا تجارت پیوند اعضای رژیم چندین‌میلیارد درآمد داشته باشد. میلیون‌ها نفر در سراسر دنیا دادخواهی‌هایی را امضا کرده و نامه‌هایی در مورد درخواست به پایان دادن آزار و شکنجه غیرقانونی و محاکمه افراد مسوول براساس عدالت نوشته‌اند. با اینکه ۱۱سال گذشته است ولی انگار که همین دیروز بود. قلبم به شدت می‌زد و تنها سوالم این بود: آیا موفق شدیم؟

اِپُک‌تایمز

با هزار تومان خیلی کارهای مهمی میشه کرد!

سال پیش از شما پرسیدیم که با هزار تومان چی کار می‌شه کرد و از شما دعوت کردیم که با مشارکت در طرح مشویت محک با پرداخت ماهانه حداقل هزارتومان به بزرگترین خانواده حامی کودکان مبتلا به سرطان بپیوندید. امسال می‌خواهیم بگوییم که با هزار تومان‌های شما در محک چه کار می‌کنیم؛ ما با تکیه بر کمک‌های شما از سال ۱۳۷۰ تاکنون موفق به حمایت همه جانبه بیش از ۱۷۰۰۰ کودک مبتلا به سرطان در سراسر ایران شده‌ایم و در سال ۸۶ تنها بیمارستان فوق تخصصی سرطان کودکان در خاورمیانه را بنا نهاده و بهره‌برداری کرده‌ایم. فقط در این بیمارستان تا امروز بالغ بر ۳۵۰۰ کودک از سراسر ایران، رایگان درمان شده‌اند.

اگر شما هم ماهی فقط هزار تومان به محک کمک کنید، می‌تونین ضمن پیوستن به بزرگترین خانواده حامیان کودکان مبتلا به سرطان در یکی از پر ارزش‌ترین حرکت‌های دنیا برای نجات جان هزاران کودک مشارکت کنید.

برای پیوستن به خانواده بزرگ محک با شماره ۲۳۵۴۰-۰۲۱ تماس بگیرید.

محک

mahak-charity.org

برای بازدید از این مجموعه که حاصل عشق شماست، با شماره تلفن ۱۲۱۰-۲۳۵۰-۰۲۱ تماس حاصل فرمایید.
از اینکه به پیام ما توجه کردید سپاسگزاریم.